

Sygn. akt III RC 20/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu III Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie następującym

Przewodniczący SSR Kamilla Piórkowska

Ławnicy

Protokolant st.sekr.sądowy Monika Kalinowska

Po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016 r. w Toruniu

na rozprawie sprawy

z powództwa: L. G.

przeciwko: P. G.

o: ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

z powództwa wzajemnego: P. G.

przeciwko: L. G.

o podwyższenie alimentów

postanawia

1. odrzucić pozew L. G.;
2. umorzyć postępowanie odnośnie pozwu wzajemnego;
3. kosztami postępowania obciążyć L. G..

IIIRC 20/16

UZASADNIENIE

W dniu 11 stycznia 2016r. L. G. złożył w tut. Sądzie pozew o uchylenie alimentów przeciwko P. G. . W odpowiedzi na pozew z dnia 19 lutego 2016r. pozwany podał, iż na stałe zamieszkuje w Holandii, gdzie uczęszcza do szkoły, mieszka z mamą, która go utrzymuje. Centrum życiowym pozwanego aktualnie jest Holandia (mieszka tam od 2013r.).

Powód pracuje w Anglii.

Zasady w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych zostały uregulowane w rozporządzeniu Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008r. (Dz. U. UE L z dnia 10 stycznia 2009r.).

Zgodnie z art. 3 w/w rozporządzenia, jurysdykcja sądu do rozpoznania spraw dotyczących zobowiązań alimentacyjnych w państwach członkowskich zależy bądź to od zwykłego miejsca pobytu pozwanego lub wierzyciela lub też jest przedłużeniem jurysdykcji sądu krajowego, który posiada jurysdykcję w zakresie związanego ze sprawą

dotyczącą zobowiązań alimentacyjnych postępowania dotyczącego statusu osoby lub postępowania dotyczącego odpowiedzialności rodzicielskiej.

Zgodnie z poglądami wyrażonymi w literaturze przyjmuje się, że miejsce zwykłego pobytu „jest to miejsce, w którym znajduje się centrum egzystencji, a więc główny punkt (ośrodek) więzi danej osoby (M. Pazdan, Prawo prywatne międzynarodowe, Warszawa 2009, s. 52). Przy ustalaniu tego miejsca należy każdorazowo brać pod uwagę okoliczności konkretnego przypadku, uwzględniając sytuację osobistą (rodzinną) oraz zawodową osoby, a także czas trwania pobytu. Należy zauważyć, że rozporządzenie nie wyznacza żadnych granic czasowych, od których uzależnione byłoby stwierdzenie pobytu w danym miejscu, dlatego okoliczność tę należy oceniać w świetle konkretnego przypadku (por.: K. Weitz., Europejskie prawo..., s. 652; T. Rasucher, Europäisches Zivilprozessrecht. Kommentar, München 2004, s. 834).” [w: J. Zatorska, Komentarz do rozporządzenia nr 4/2009 w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych].

Stosownie do art. 4 rozporządzenia, strony mogą umówić się, że w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych jurysdykcję do rozstrzygania sporów już wynikłych lub mogących wyniknąć między nimi ma sąd państwa członkowskiego, w którym jedna ze stron ma zwykle miejsce pobytu lub też, którego jedna ze stron jest obywatelem.

Powód nie wskazał jednak aby strony procesu zawarły umowę jurysdykcyjną w trybie art. 4 powyższego rozporządzenia. Pozwany na rozprawie w dniu 28.04.2016r. oświadczył, że żadnych umów jurysdykcyjnych z powodem nie zawierał.

Na mocy art. 10 rozporządzenia natomiast, jeżeli przed sądem państwa członkowskiego zostało wytoczone powództwo w sprawie, w której nie ma on jurysdykcji, sąd ten stwierdza brak jurysdykcji z urzędu.

Zgodnie z art. 1099 kpc brak jurysdykcji krajowej Sąd bierze pod uwagę z urzędu w każdym stanie sprawy. W razie stwierdzenia braku jurysdykcji krajowej Sąd odrzuca pozew lub wniosek.

Zatem, mając na uwadze, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż pozwany od dłuższego czasu przebywa na stałe poza granicami Polski, ponadto podniósł zarzut braku jurysdykcji sądu polskiego, w świetle uregulowania ujętego w art. 3 omawianego rozporządzenia dotyczącego jurysdykcji, a także art. 1099 kpc, należało stwierdzić brak jurysdykcji sądu polskiego i odrzucić złożony w tej sprawie pozew.

W punkcie 2 postanowienia Sąd umorzył postępowanie w sprawie, albowiem P. G. cofnął pozew wzajemny wobec L. G. o podwyższenie alimentów.

Zgodnie z art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

Mając na uwadze, że cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie nastąpiło przed rozprawą, do jego skuteczności nie była wymagana zgoda pozwanego.

W myśl art. 355 § 1 kpc „Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne”.

Wobec braku negatywnych przesłanek wskazanych w przepisie art. 203 § 4 kpc, Sąd ocenił cofnięcie pozwu jako dopuszczalne i w konsekwencji, na podstawie art. 355 § 1 i § 2 kpc w związku z art. 203 § 1 kpc, orzekł jak w pkt 2 sentencji postanowienia.